

የማደሪያው አደባባይ

ስለዚህ አደባባይ የተሰጠው የመጽሐፍ ቅዱስ መግለጫ እንዲህ ይላል፡- “የማደሪያውንም አደባባይ ሥራ በደቡብ ወገን የጥሩ በፍታ መጋረጆች ይሁኑለት፤ የእንዱም ወገን ርዝመት መቶ ክንድ ይሁን፤ ከናስ የተሠሩ ሃያ ምስሶዎችና ሃያ እግሮች ይሁኑለት፤ የምስሶዎቹም ኩላቦችና ዘንጎች የብር ይሁኑ። እንዲሁም በሰሜን ወገን መቶ ክንድ ርዝመት ያላቸው መጋረጆች፤ ከናስ የተሠሩ ሃያ ምስሶዎች ሃያ እግሮችም ይሁኑ፤ ለምስሶዎቹም የብር ኩላቦችና ዘንጎች ይሁኑ። በምዕራብ ወገን ለአደባባይ ስፋት አምሳ ክንድ ርዝመት ያላቸው መጋረጆች፤ አሥርም ምስሶዎች፤ አሥርም እግሮች ይሁኑለት። በምሥራቅ ወገን የአደባባይ ስፋት አምሳ ክንድ ይሁን። በእንድ ወገን የመጋረጆቹ ርዝመት አሥራ አምስት ክንድ ይሁን። ምስሶዎቹም ሦስት፤ እግሮቹም ሦስት ይሁኑ። በሌላውም ወገን የመጋረጆች ርዝመት አሥራ አምስት ክንድ ይሆናል። ምስሶዎቹም ሦስት እግሮቹም ሦስት ይሁኑ። በሌላውም ወገን የመጋረጆች ርዝመት አሥራ አምስት ክንድ ይሆናል። ምስሶዎቹም ሦስት እግሮቹም ሦስት ይሁኑ። ለአደባባይም ደጅ ከሰማያዊ ከሐምራዊም ከቀይም ግምጃ ከጥሩ በፍታም በጥልፍ አሠራር የተሠራ ሃያ ክንድ መጋረጃ ይሆናል። ምስሶዎቹም አራት፤ እግሮቹም አራት ይሁኑ። በአደባባይም ዙሪያ ላሉት ምስሶዎች ሁሉ የብር ዘንጎች፤ የብርም ኩላቦች፤ የናስም እግሮች ይሁኑላቸው። የአደባባይ ርዝመት መቶ ክንድ ስፋቱም አምሳ ክንድ ይሁን፤ የመጋረጃውም ከፍታ አምስት ክንድ ይሁን፤ መጋረጃውም ከጥሩ በፍታ፤ እግሮቹም ከናስ የተሠሩ ይሁኑ። ለማገልገል ሁሉ የማደሪያው ዕቃ ሁሉ ካስማዎቹም ሁሉ

የአደባባዩም ካስማዎች ሁሉ፤ የናስ ይሁኑ።” (ዘጸ. 27:9-19)

የማደሪያው ድንኳን ሦስት ትልልቅ ክፍሎች ሲኖሩት የመጀመሪያው ክፍል የማደሪያ አደባባይ በመባል የሚታወቅ ነው።

በዚህ አደባባይ ውስጥ ያሉት ቁሳቁሶች (ዕቃዎች) የናስ መሠዊያና የናስ መታጠቢያ ናቸው። ይህን አደባባይ በአጠቃላይ ለማየት ከፈለግን ከውጪው የመግቢያ ደጅ መጀመር ግዴታችን ነው። ያለዚያ ግን አደባባዩን በሙሉ አላጠቃለልንም ማለት ነው።

1፡ የመግቢያው ደጅ

“ለአደባባዩም ደጅ ከሰማያዊ ከሐምራዊ ከቀይም ግምጃ ከጥሩ በፍታም በጥልፍ አሰራር ሃያ ክንድ መጋረጃ ይሆናል፤ ምስሶዎቹም አራት፤ እግሮቹም አራት ይሁኑ። በአደባባዩም ዙሪያ ላሉቱ ምስሶዎች ሁሉ የብር ዘንጎች፤ የብርም ኩላቦች፤ የናስም እግሮች ይሁኑላቸው።” (ዘጸ. 27:16-17)

አንዳንድ ፀሐፊዎች እንደሚሉት ከሆነ የዚህ ደጅ ስፋቱ ሃያ ክንድ፤ ጎኑ አምስት ክንድ ሲሆን በሩ ግን አሥር ክንድ ስፋትና አሥር ክንድ ከፍታ ያለው ነው። በአምስቱ ምስሶዎች ላይ የተንጠለጠለው መጋረጃ ርዝመት አሥር ክንድ በአሥር ክንድ ነበር።

በደጁ አደባባይ መግቢያ ያለው መጋረጃ የተሠራው ከሐር ነበር፤ ይህም በሰማያዊ ሐምራዊ ቀይና ነጭ ቀለማት ያጌጠ ነበር። በመግቢያው ያለው መጋረጃ ሐር መሆኑ ትልቅ ጥቅም ነበረው። ማንም ሰው ሽማግሌ ወይም ወጣት ሳይባል ለመግባት ቢፈልግ ምንም አያዳግተውም ነበር። ምክንያቱም የሐሩን መጋረጃ ከፍቶ ለመግባት ጉልበት (ኃይል) ጥበብ ወይም ዕውቀትና ዘዴን አይጠይቅም። ለመግባት የሚያስፈልገው ፈቃደኝነት ብቻ ነበር። ይህን የሐር መጋረጃ ገለጥ አድርጎ የሚገባ ሰው መጀመሪያ የሚያየው የናስ መሠዊያ መሆኑን አንዘንጋ።

1.1 የሐር (በፍታ) ትርጉም በአዲስ ኪዳን ተሰጥቶአል፤

የክርስቶስ መሸራ የጽድቅ ልብስ ምሳሌ ነው። “ያጌጠና የተጣራ ቀጭን የተልባ እግር ልብስ እንድትጎናጸፍ ተሰጥቶአታል። ቀጭኑ የተልባ እግር የቅዱሳን ጽድቅ ሥራ ነውና።” (ራእ. 19:8) ይህ የክርስቶስ ጽድቅ ነው እንጂ ማንም ቢሆን በራሱ ጽድቅ በእግዚአብሔር ፊት ለመቆም አይችልም። ስለዚህ በማደሪያው አደባባይ ውስጥ የሚታየው ሐር የሚያመለክተው ክርስቶስን በጽድቅና በንጽሕና የግል ተስፋችን አድርገን እንደምንመለከተው ነው። በዚህ አደባባይ ውስጥ ክርስቶስን የሚያመለክት ሐሩ ብቻ አይደለም፤ የሐሩም ቀለማት ሳይቀሩ ነው እንጂ። ሰማያዊ ዮሐንስ በወንጌሉ ውስጥ እንደ ጻፈው ክርስቶስ የአምላክ ልጅ ሆኖ ከላይ ከሰማይ የመጣ መሆኑን ያሳያል። ሐምራዊ፣ ማቴዎስ በወንጌሉ ውስጥ እንደ ገለጸው ክርስቶስ ከሁሉም በላይ የሆነ ጌታና ንጉሥ መሆኑን የሚመሰክር ነው።

1.2 ቀይ፣ ማርቆስ በወንጌሉ ውስጥ እንደ ገለጠው ለክርስቶስ አምላካዊ ጻኝነት ምሳሌአዊ መግለጫ ነበር።

1.3 ነጭ፣ ይህ ቀለም የሚያሳየው ክርስቶስ አምላካዊ አገልጋይ መሆኑን ነው። አንዳንድ ፀሐፊዎች እንደሚሉት ይህ የሚመሰክረው እንደ አገልጋይ የእርሱን ታዛዥነት ሳይሆን ንጹሕ መሆኑንና በጽድቅ ፍጹም መሆኑን ነው። እንደ እኔ አመለካከት ክርስቶስ በምድር ላይ ሳለ በሕይወቱ ያለ ነቀፋ በመሆኑ ፍጹም ታዛዥ አገልጋይ ነበር። “ከእነርሱም ጋር ወርዶ ወደ ናዝሬት መጣ፤ ይታዘዝላቸውም ነበር።” (ሉቃ. 2:51) “ኢየሱስም ደግሞ በጥበብና በቁመት በሞገስም በእግዚአብሔርና በሰው ፊት ያድግ ነበር” ይላልና። (ሉቃ. 2:52)

እንግዲህ በአጠቃላይ ከዚህ እንደምንገነዘበው መጋረጃው ከተለያዩ ቀለማት ጭምር የሚያሳየው ልዩና እንግዳ ነገር ሳይሆን ማንኛውም ሰው በፈቃደኝነት ለመግባት የሚችልበትን የደኅንነት በር ነው። እርሱም የበጎች በር የሆነ ክርስቶስ ኢየሱስ ነው። ፈቃደኝነትን እንጂ ኃይልን ወይም ልዩ ጥበብንና እውቀትን የማይጠይቀውን መጋረጃ ገለጥ አድርጎ የገባ ሰው በመጀመሪያ የሚያየው የናስ መሠዊያ መሆኑን ቀደም ብዬ

መግለጫ ይታወሳል። ዛሬም ቢሆን ወደ ደኅንነት ለመግባት የሚያስፈልገው ነገር በምንም ከዚህ አይለይም። ማንኛውም ፈቃደኛ የሆነ ሁሉ በእውቀቱ፣ በዘሩ፣ በእድሜውና ይህን በመሳሰሉት ነገሮች ሳይገታ የጥርጥርን መጋረጃ ገለጥ አድርጎ የመጻገን መስቀል በእምነት ዓይን ለማየት ይችላል። ጥሪው ለሁሉም ነው እንዲህ የሚለው፡- “መንፈሱና ሙሽራይቱ ና ይላሉ። የሚሰማም ና ይበል። የተጠማም ይምጣ፤ የወደደም የሕይወትን ውኃ እንዲያው ይውስድ።” (ራእ. 22:17) ለጥሪው መልስ ለመስጠት ሦስት ነገሮች ተጠቅሰዋል። እነርሱም ጥሪውን መስማት፣ የግል የሕይወት ጥማትን መገንዘብና በውዴታ (በደስታ) መቅረብ ናቸው።

ጫፋቸውን ብር የተለበጡት ምሰሶች የሐሩ መጋረጃ ከፍ ብሎ ለሁሉም ከሩቅ እንዲታይ የተሰቀለባቸው ናቸው። እነዚህም ምሰሶዎች ርዝመታቸው ከሰው ቁመት በላይ ስለ ነበር አጭርም ሆነ ረዥም ሰው ራሱን ቀና በማድረግ ከሩቅ ወይም ከቅርብ ሆኖ ለማየት ይችላል። እንደዚህ ስለሆነ ነው ማቴዎስ፣ ማርቆስ፣ ሉቃስና ዮሐንስ ወንጌልን ማንም ሰው ተመልክቶ የክርስቶስን ጽድቅ ያይ ዘንድ በቀላል ቋንቋና ሁሉም ሊረዳው በሚችለው ዓይነት የተጻፉት። እነዚህ የወንጌል መጻሕፍት የክርስቶስን ጽድቅ ለዓለም ከፍ አድርገው የሚያሳዩ ምሰሶዎች ናቸው። የክርስቶስን ጽድቅ እንዲያይና እንዲቀርብ እንጂ ማንም እንዳይረገጠው ከሁሉም በላይ ናቸው። ምንም እንኳን ቀላልና ግልጽ ቢሆኑም የወንጌል መጻሕፍት ከማንም ሰው ጥበብ በላይ ስለሆኑ በእምነት መመርመርና ማስተዋል ያስፈልጋል። “ለፍጥረታዊ ሰው የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር ሞኝነት ነውና አይቀበለውም፤ በመንፈስም የሚመረመር ስለሆነ ሊያውቀው አይችልም። መንፈሳዊ ሰው ግን ሁሉን ይመረምራል ራሱ ግን በማንም አይመረመርም።” (1ቆሮ. 2:14-15)

ብር የደኅንነት መግለጫ እንዲሆን የተሰጠ ምሳሌ ነው። የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትን በምንመረምርበት ጊዜ ለደም ዋጋ ሊሰጥ የሚችለው ብር ብቻ ነበር። ከዚህም የተነሣ ብር የደም (የነፍስ) ዋጋ በመባል ይታወቃል። በሙሴ ጊዜ ሰው ራሱን ለእግዚአብሔር ቢሳል ራሱን የሚዋጀው

የተወሰነውን ብር በመክፈል ብቻ ነበር። (ዘሌዋ. 27:1-8) ከዚህም በላይ ብር ለነፍስ ደኅንነት ምሳሌ መሆኑን በግልጽ ለመረዳት እስራኤላውያን ማንኛውም ሌላ ስጦታ እንደ ብልጽግናቸው መጠን ለማድረግ ድንኳን ለማቅረብ ሲችሉ፤ እያንዳንዱ የሚገባው የብር ስጦታ ግን እኩል እንደ ነበረ መገንዘብ ያስፈልጋል። ሀብታም ከብልጽግናው የተነሣ ከተወሰነው አብልጦ ደሀ የሆነውም ሰው በእጦቱ ምክንያት ከተወሰነው አሳንሶ ለመስጠት አልተፈቀደላቸውም ነበር። ምክንያቱም ብር ለነፍስ ዋጋ ወይም የደኅንነት ምሳሌ ነበርና። የደሀም ሆነ የሀብታም ነፍስ በእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋቸው እኩል ነው። ለሁለቱም የፈሰሰው የክርስቶስ ደም እኩል ነው። ስለዚህ ብር ወደ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የመድኃኒን ደም የሚያመለክት እንደ ነበር እንጂ ራሱ መድኃኒን አለመሆኑን ሲገልጽ ሐዋርያው ጴጥሮስ እንዲህ ይላል፡- “ከአባቶቻችሁ ከወረሳችሁት ከከንቱ ኑሮአችሁ በሚያልፍ ነገር በብር ወይም በወርቅ ሳይሆን ነውርና እድፍ እንደሌለው እንደ በግ ደም በክቡር የክርስቶስ ደም እንደተዋጃችሁ ታውቃላችሁ።” (1ኤፕ. 1:18 ና 19) ይህ ለተወሰኑ ሰዎች ሳይሆን ሰውን ሁሉ የሚያጠቃልል መድኃኒን ነው። “መጽሐፉን ትወስድ ዘንድ ማኅተሞቹንም ትፈታ ዘንድ ይገባሃል። ታርደሃልና በደምህም ለእግዚአብሔር ከነገድ ሁሉ ከቋንቋም ሁሉ ከወገንም ሁሉ ከሕዝብም ሁሉ ሰዎችን ዋጅተህ ለእምላካችን መንግሥትና ካህናት ይሆኑ ዘንድ አደረግሃቸው። በምድርም ላይ ይነግሣሉ።” (ራእ. 5:9-10) ወደዚህ አደባባይ ስንገባ በመጀመሪያ የምናገኘው የናስ መሠዊያ መሆኑ ለምንድር ነው?

2A የናስ መሠዊያና መሥዋዕቶች

የናስ መሠዊያ። ይህ መሠዊያ በመጀመሪያ ሳይሆን ከሌሎች ዕቃዎች በኋላና በመጨረሻ የተሠራ ነበር። ነገር ግን ወደ ማድረግ ድንኳን ውስጥ ስንገባ ከሌሎች ዕቃዎች በፊት የሚገኝ ይህ መሠዊያ ሲሆን በጠቅላላው ካሉት ቁሳቁሶች ሁሉ ይልቅ ትልቅ ነበር። መሠዊያው ትልቅ

ሲሆን የቻለው ሙሴ እንደዚህ እንዲሆን ፈልጎ አይደለም። የሚያመልኩትን እንዲያረካና ለመሥዋዕትም (ለመሠዊያም) እንዲበቃ ሆኖ እንዲሠራ ትዕዛዝ የሰጠው እግዚአብሔር ነበር፤ “ርዝመቱ እምስት ክንድ፣ ወርዱም እምስት ክንድ መሠዊያ ከግራር እንጨት አድርግ፤ አራት ማዕዘንም ይሁን፣ ከፍታውም ሦስት ክንድ ይሁን። በአራቱም ማዕዘን ቀንዶችን ታደርገለህ፤ ቀንዶቹም ከእርሱ ጋር በአንድ የተሠሩ ይሁን፤ በናስም ለብጠው። እምድ የሚሆንባቸውን ምንቸቶች፣ መጫሪያዎቹንም፣ ድስቶቹንም፣ ሚንጠዎቹንም፣ ግንደጃዎቹንም አድርግ፤ ዕቃውንም ሁሉ ከናስ አድርግ። እንደ መረብ ሆኖ የተሠራ የናስ መከታ አድርግለት። ለመከታውም አራት የናስ ቀለበት በአራት መዓዘት አድርግለት። መከታውም እስከ መሠዊያው እኩሌታ ይደርስ ዘንድ በመሠዊያው በሚዞረው በእርከኑ ታች አድርገው። ለመሠዊያውም ከግራር እንጨት መሎጊያዎች ሠርተህ በናስ ለብጣቸው። መሎጊያዎቹም በቀለበቶች ውስጥ ይግቡ፤ መሠዊያውንም ስትሸከሙ መሎጊያዎቹ በሁለቱ ወገኖች ይሁኑ። ከሳንቆች ሠርተህ ባዶ አድርገው፤ በተራራው እንዳሳየሁህ ምሳሌ እንዲሁ አድርግ።” (ዘጸ. 27:1-8)

ይህ መሠዊያ የተሠራው በሳጥን ቅርጽ ሲሆን ርዝመቱ እምስት ክንድ ስፋቱም እምስት ክንድ ነበር። ምንም እንኳን በአሠራሩ የሳጥን ቅርጽ ቢኖረውም ትልቅ ከመሆኑ የተነሣ ካህኑ የሚቆምባቸው ደረጃዎች ነበሩት። ይኸንን “እሮንም . . . የደኅንነቱንም መሥዋዕት ከሠዋ በኋላ ወረደ” (ዘሌዋ. 9:22) የሚለው ዓረፍተ ነገር በግልጽ ያመለክታል። ከመሠዊያው ጋር አንድ ሆነው የተሠሩ በየአቅጣጫው አራት ቀንዶች ነበሩ። ግንኛውም እንስሳ ከመሠዋቱ በፊት በእነዚህ ቀንዶች ላይ ይታሠር ዘንድ የተዘጋጁ ናቸው፤ ይህ መሠዊያ እንደ መረብ ሆኖ የተሠራ እስከ መሠዊያው እኩሌታ የሚደርስ መከታ ነበረው። የዚህም አገልግሎት፣ ከመሠዊያው ድንገት ሊወድቅ የሚችለውን የመሥዋዕት ሥጋ ለመጠበቅ ይሆናል። መሠዊያው የተሠራው ከግራር እንጨት ሆኖ በናስ ተለብጦ ነበር። ስለዚህ የናስ መሠዊያ ይባላል። የሚገኘውም ከደጁ መግቢያ ለጥቆ ስለሆነ በፈቃደኝነት የገባ ሰው ሁሉ በመጀመሪያ የሚያጋጥመው የናሱ መሠዊያ ነበር።

ማንኛውም ሰው ወደ አደባባይ ለመግባትና ላለመግባት የራሱ ምርጫ ሲኖረው ከገባ በኋላ የናሱን መሠዊያ ዞሮ ለማለፍ ምርጫ የለውም። ወደ ውስጥ ለማለፍ መንገዱ እንድንበር። እርሱም በናሱ መሠዊያ በኩል ያለው ነው።

የግራር እንጨት መበስበስን የማያይ የክርስቶስን ሥጋ የሚያመለክት ሲሆን ናሱ የእግዚአብሔር ፍርድ ምሳሌ ነበር። ስለ ግራር እንጨት ትንሽ ጠለቅ ብለን ብናጠና፤ ሥጋ ወደ ለበሰው ክርስቶስ እንዴት እንደሚያመለክት እንረዳለን። ይህ ዛፍ እንዲሁ ስንመለከተው ደስ የሚል ወይም በቁንጅናው ከሌሎች ዛፎች የሚመረጥ አይደለም። ስለ ክርስቶስ ኢሳያስ ሲገልጽ እንዲህ ይላል። “በፊቱ እንደቡቃያ ከደረቅም መሬት እንደ ሥር አድጓል፤ መልክና ውበት የለውም፤ ባየነውም ጊዜ እንወደው ዘንድ ደም ግባት የለውም። የተናቀ ከሰውም የተጠላ፤ የሕማም ሰው ደቂም የሚያውቅ ነው፤ ሰውም ፊቱን እንደሚሰውርበት የተናቀ ነው፤ እኛም አላከበርነውም።” (ኢሳ. 53:2-3) የግራር እንጨት የሚበቅለው በምድረ በዳ ስለሆነ የበረሃ ዛፍ ነው። ክርስቶስ ሥጋ ለብሶ በመጣ ጊዜ እንደዚህ እንደ ነበረ መጽሐፍ እንዲህ በማለት ይገልጻል። በፊቱ እንደ ቡቃያ ከደረቅም መሬት እንደ ሥር አድጓል። የግራር እንጨት የሚመረጥበት ነገር ቢኖር በፍጹም ስለማይበሰብስ ነው። በዚህ ሥራ ውስጥ ይህ የማይበሰብስ እንጨት በናስ ተለብጦ ነበር። የሳይንስ ሊቃውንት ጠንካራ እንጨት በመዳብ ከተለበጠ እሳት ይከለክላል ይላሉ። የክርስቶስ ሥጋ በእግዚአብሔር ቁጣ ተቃጥሎ ሳያልቅ የመሠዊያው ምሳሌ በሆነው በቀራንዮ መስቀል ላይ የእኛን ፍርድ ተሸክሞ እንዴት እንደቻለው ስናስተውል በጣም አስደናቂ ሆኖ እናገኘዋለን። ሙሴ አይቷት የነበረችው ቁጥቋጦ እሳት ሲነድባት እርሷ ግን እንዳልተቃጠለች ሁሉ ክርስቶስም በእግዚአብሔር ቁጣ ሳይጠፋ እጻችንን ተሸክመ። በዚህ ምክንያት ነው መጽሐፍ “በክርስቶስ ላሉት አሁን ኩነኔ የለባቸውም” ብሎ የሚመሰክርላቸው። በናስ የተለበጠው ግራር የሚያመለክተው ወደ ክርስቶስ ብቻ አይደለም። ክርስቶስ በዚህ ሥፍራ ዋና ሆኖ የተጠራበት ምክንያት ፍርዳችንን መሥዋዕት ሆኖ በመቀበሉ

ነበር።

የግራር እንጨት ሰብአዊነትን ወይም ሥጋነትን የሚያመለክት ከሆነ የሰውን ልጆች ሁሉ የሚያጠቃልል ነው። ናስ የእግዚአብሔር ፍርድ ነው፤ እንግዲህ ግራር በናስ ተለብጦ ማየት በተፈጥሮ ከእግዚአብሔር ቁጣ በታች ብቻ ሳይሆን፤ በሥጋው ሳለ የተፈረደበት መሆኑን ለመገንዘብ አያስችግርም። መጽሐፍ እንዲህ ይላል፡- “በበደላችሁና በኃጢአታችሁ ሙታን ነበራችሁ፤ በእነርሱም፤ በዚህ ዓለም እንዳለው ኑሮ፤ በማይታዘዙትም ልጆች ላይ አሁን ለሚሠራው መንፈስ አለቃ እንደሆነው በአየር ላይ ሥልጣን እንዳለው አለቃ ፈቃድ፤ በፊት ተመላለሳችሁባቸው።” (ኤፌ. 2:1-2) “... በማያምን ግን በአንዱ በእግዚአብሔር ልጅ ስም ሰላሳመን አሁን ተፈርዶበታል።” (ዮሐ. 3:18)

ነገር ግን ምስጋና ለአምላካችን ይሁንና ከፍቅሩ የተነሣ የእኛን ቦታ እርሱ ራሱ ወስዶ እኛን ግን ነፃ አወጣን። ክርስቶስ የመሥዋዕቱ በግ ሆኖ መጣ። “እነሆ የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ።” (ዮሐ. 1:29) በመስቀሉ የኃጢአትን ዋጋ ከፈለ፤ በብሉይ ኪዳን ዘመን ሕዝቡ የኃጢአትን ይቅርታ የሚቀበለው በመሠዊያው ላይ ብቻ ነበር። ይህም ዛሬ የኃጢአት ይቅርታ የሚገኘው በክርስቶስ መስቀል ሥር ብቻ ለመሆኑ ዋና ምሳሌ ነው። ከመስቀሉ ውጭ ለፍርድ ካልሆነ በስተቀር እግዚአብሔር ማንንም በምሕረት አይገናኝም። ምሕረት ለመቀበል ወደ መስቀሉ መምጣት ግዴታ ነው። ስለዚህ ነበር ማንም ሰው ለመግባትና ላለመግባት የራሱ ምርጫ ቢኖረውም ወደ መሠዊያው ሳይመጣ ከዚያ አልፎ ወደ ውስጥ ለመግባት ዕድል ለማግኘት የማይችለው። ማንኛውም ሰው ቢሆን በእምነት ወደ ጌታ ለመምጣት ወይም ያለመምጣት ምርጫ አለው፤ ከመጣ በኋላ ግን ወደ ክርስቶስ መስቀል ቀርቦ ምሕረት መቀበል ግዴታው እንጂ ምርጫው ብቻ አይደለም። ያለ መስቀሉ የኃጢአት ይቅርታ የለምና።

ብዙዎች ወደ ማደሪያው ድንኳን መግባትን በጣም ያስደስታቸዋል ምክንያቱም የእግዚአብሔር ክብር የሰፈነበት ቦታ እዚያ ውስጥ ነበርና፤ ነገር ግን በመሠዊያው በኩል ለመምጣት አይፈልጉም። ቢመጡም እንደ ጊዜ

ብቻ ነው። ይኸውም የኃጢአትን ይቅርታ ብቻ ለመቀበል ሲሉ ነው። ለዚህ ምክንያት የሆነው የመሥዋዕቱ ቦታ አስደሳች ባለመሆኑ ነው። የደም ቦታ ከመሆኑም ሌላ የሞትም ሥፍራ ነበር። ቂራ (የማረጃ ቦታ) እንደ መሆኑ መጠን ሽታም ነበረው። ስለዚህም ነው የእስራኤል ልጆች እንደ ካህናቱ በመሠዊያው ቦታ የማይገኙት፤ ቢመጡም እንዴ መሥዋዕቱን ለማቅረብ ብቻ ነበር። ይህ ዛሬ በክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ ምን ያህል እውነት እንደ ሆነ መንፈስ ቅዱስና ሕሊና ምስክሮች ናቸው። ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔርን ክብር ለማየት ኃይሉንም ለማግኘት፤ ፀጋውንና በረከቱን ለመለማመድ እንፈልጋለን። ነገር ግን ብዙውን ጊዜ መንገዳችንን የምናቀናው መስቀሉ በሚመራን ጎዳና ሳይሆን ሥጋችንን በሚያስደስቱና የመስቀሉን መከራ በማናይበት ሁኔታ ነው። ከዚህም የተነሳ ብዙ ክርስቲያኖች ወደ ክርስቶስ መስቀል ቀርበው የመስቀሉን ምንነት ያዩት ለደገንነታቸው ክርስቶስን በተቀበሉበት ዕለት ብቻ ነው። ከዚያ በኋላ ግን ከሆነላቸው በመስቀሉ መንገድ ላይ ከሚያጋጥሟቸው ነፃ በመሆን በቀላሉ መንገድ ለመጓዝ ይመርጣሉ። ለዚህ ምክንያት የሆነው የመስቀሉ ቦታ ለሥጋ አስደሳች የመዝናኛ ወይም የመናፈሻ ሥፍራ አለመሆኑ ነው። ይህ ሥፍራ ግን ለክርስቶስ የምንዋረድበት የሥጋን ፈቃድ የምንገድልበት፤ ከክርስቶስ ጋር መከራ የምንካፈልበት፤ ሥጋችን ተዋርዶና ተነቅፎ መንፈሳችን የሚከብርበት፤ ክርስቶስ የሚታይበትና እኔነት የሚደመሰስበት ነው። ይህን ቦታ የሕይወቱ ግብ ያደረገው ክርስቲያን “መስቀሉ እኔን ይምራኝ” ከማለቱም ሌላ እንደ ሐዋርያው ጳውሎስ “ነገር ግን ዓለም ለእኔ የተሰቀለበት እኔም ለዓለም የተሰቀልሁበት ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል በቀር ሌላ ትምክህት ከእኔ ይራቅ፤” “ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ፤ እኔም አሁን ሕያው ሆኜ አልኖርም ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል፤ አሁንም በሥጋ የምኖርበት ኑሮ በወደደኝና ስለ እኔ ራሱን በሰጠው በእግዚአብሔር ልጅ ላይ ባለ እምነት የምኖረው ነው።” ስለዚህ “የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ ምኞቱና መሻቱ ጋር ሰቀሉ” ብሎ ሕይወቱን የተቀደሰ አድርጎ ለክርስቶስ ያቀርባል።

ፍቅሩን ለመረዳትም ሆነ ለውለታው ምስጋና ለማቅረብና እርሱንም መስሎ ለመኖር የቀራንዮን መስቀል አንዴ ብቻ ማየት አይበቃም። ዛሬ ከመከራው ብንካፈል አንድ ቀን ደግሞ ከክብሩ እንካፈላለን፤ ያለ መስቀል አክሊል የለምና። የመስቀልን ውርደት ሽሽቶ የክብርን ዘውድ መድፋት አይቻልም። ስለዚህ ነው ሐዋርያው “ለእኛም ይገለጥ ዘንድ ካለው ክብር ጋር ቢመዛዘን የአሁኑ ዘመን ሥቃይ ምንም እንዳይደለ አስባለሁ” ያለው። ወደ ቅዱስ ቦታም ሆነ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ለመግባት ያለው መንገድ በመሠዊያው በኩል ብቻ ነበር። ዛሬም መንገዱ ያው ነው። መስቀሉን የማያውቅ ቅድስናን አያውቅምና የቅድስና መሠረቱ መስቀል ነው።

መሥዋዕቱ ሁልጊዜ በመሠዊያው ላይ ይገኛል። ባለማቋረጥ ጭሱ ወደ ላይ እንዲወጣ ሁልጊዜ በማደስ መሥዋዕቱን ማቅረብ ያስፈልግ ነበር። መሥዋዕቱን የምትበላ እሳት ግን ከእግዚአብሔር ዘንድ ነበረች፤ ለዚህም ብዙ ማስረጃ ለመጥቀስ ይቻላል። ለምሳሌ ጌዴዎን መሥዋዕት እንጂ እሳት አላቀረበም። እሳቱ ከእግዚአብሔር ዘንድ ነበርና፤ ኤልያስ መሥዋዕትን እዘጋጅቶ በፀለየ ጊዜ እሳት ከእግዚአብሔር ዘንድ መጥታ መሥዋዕቱን በላች። እራሳችንን መሥዋዕት አድርገን ወደ መስቀሉ መቅረብ እንጂ ሰው ሰራሽ ክብርን መጨመር አያስፈልግም። መሥዋዕቱን መልካም ሽታ ያለው አድርጎ ለእግዚአብሔር የሚያቀርበው የመንፈስ ቅዱስ እሳት መሆን አለበት። ስለዚህ በሥጋ ለእግዚአብሔር መሥዋዕትን ለማቅረብ መሞከር ውጤት የለውም። ራሳችንን አስረክቦን ለእሳቱ ግን እርሱን መጠበቅ ጥበብ ነው።

የናሱን መሠዊያ ትተን ወደ ሌላው ቁላቁስ ከመሄዳችን በፊት በመሠዊያው ላይ የነበረውን ቀንድና ሌሎች ሁለት ነገሮችን እንመልከት። ቀንድ በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የኃይልን፤ የደኅንነትንና የጥበቃን ሁኔታ የሚገልጽ ነው። ሐና የእግዚአብሔርን ኃይል በሕይወቷ ውስጥ ካየች በኋላ እንዲህ አለች፡- “ለንጉሥ ኃይልን ይሰጣል፤ የመሲሁንም ቀንድ ከፍ ከፍ ያደርጋል።” (1ኛሙ. 2:10) ስለዚህ የመሠዊያው ቀንድ በቀራንዮ የተገኘውን ድልና የወንጌልን ኃይል ይገልጻል። በዚህ በኩል

ስንመለከት ክርስቶስ ኃጢአትንና ሰይጣንን አሸንፎ የሰጠንን የወንጌልን ተስፋ እንገነዘባለን። ስለዚህ ጳውሎስ ለሮሜ ሰዎች እንዲህ አለ፡- “በወንጌል አላፍርምና! አስቀድሞ ለአይሁድ ደግሞም ለግሪክ ሰው፣ ለሚያምኑ ሁሉ የእግዚአብሔር ኃይል ለማዳን ነውና።” (ሮሜ 1:16)

ይህን ሥዕል በሌላ አንጻር ስንመለከተው ደግሞ የምንገነዘበው ሌላ ነገር አለ። የመሥዋዕቱ እንሰሳ ከመሠዋቱ በፊት ቀንዱ መታሰር ነበረበት። ካልሆነ ግን ከካህኑ ጋር ከመታገሉም ሌላ ተነሥቶ ስለሚሄድ ችግርን ይፈጥራል። ክርስቶስ ለእኛ ለሰው ልጆች መሥዋዕት የሆነው ኃይሉን በመሥዋዕት ላይ አኑሮ ነበር። ክርስቶስ ኃይሉን ቢጠቀም ኖሮ ለእኛ መሥዋዕት እንዲሆን ማንም ሊያስገድደው አይችልም ነበር። እርሱ ግን ራሱን በፍቅር ሰጠ። በድካም ሞቶ በትንሣኤ ኃይል ተነሣ። ሃሌሉያ! ስለዚህ ሐዋርያው በድፍረት “ሞት ሆይ፣ መውጊያህ የት አለ? ሲኦል ሆይ ድል መንሳትህ የት አለ? የሞት መውጊያ ኃጢአት ነው፣ የኃጢአትም ኃይል ሕግ ነው። ነገር ግን በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ድል መንሣትን ለሚሰጠን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን” ይላል። (1ቆሮ. 15:55-57)

እኛም ብንሆን ቀንዱ ትልቅ ትምህርት ስለሚሰጠን በሞት ውስጥ የትንሣኤ ኃይል እንዳለ እንረዳለን። ዛሬም ቢሆን ራሳችንን ለእግዚአብሔር መሥዋዕት አድርገን በምናቀርብበት ጊዜ ኃይላችን በመሠዊያው ላይ ለመታሰሩ እርግጠኞች መሆን አለብን። ያለዚያ ከእግዚአብሔር መሠዊያ ላይ ተነስተን ከመሄዳችንም በላይ መሥዋዕት አድርጎ ለእግዚአብሔር ሊያቀርብን ከሚችለው ከመንፈስ ቅዱስ ጋር እንታገላለን። ዛሬ ብዙ ጊዜ ራሳችን በመንፈሳዊ ሕይወት ውስጥ በትግል ላይ እንገኝ ይሆናል። መገንዘብ ያለብን ነገር ግን ይህን ስናደርግ መንፈስ ቅዱስን እንደምናሳዝን ነው። ብዙ ጊዜ ሁለንተናችንን መሥዋዕት አድርገን ለእግዚአብሔር ለማቅረብ ቃል እንገባለን፤ ይሁን እንጂ ተነስተን እንደ ቀድሞው በራሳችን ፈቃድ ስንመላለስ እንገኛለን። ለምንድነው ብለን ብንጠይቅ የምናገኘው መልስ አንድና አጭር ይሆናል።

መልሱም ኃይላችን በመሠዊያው ላይ አልታሠረም ነው።

ኃይሉ በመሠዊያው ላይ ታስሮ የተሠዋው እንስሳ ሁለተኛ ተመልሶ ለራሱ አይኖርም፤ መሥዋዕት ሆኖአልና። አገልግሎቱ ግን በመጀመሪያ ደረጃ ለእግዚአብሔር መልካም መዓዛ ያለው ሽታ ለመስጠት ነው። ከዚህ ደረጃ ካለፈ በኋላ አመዱ የሚሰጠው አገልግሎት ቢኖር ሌላው ዕቃ ይታጠብበታል። ከዚያ የተረፈው ግን ለመሬት ማዳበሪያ ይሆናል። የክርስቶስ መሥዋዕትነት ሦስቱንም አገልግሎት ገልጿል። ለእግዚአብሔር መልካም መዓዛ አድርጎ ራሱን ሰጥቷል። በእርሱ መሞት እኛ ነጽተናል። በእርሱም ሕይወት ፍሬ ለማፍራት እንችላለን። “ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉምና በእኔ የሚኖር እኔም በእርሱ፣ እርሱ ብዙ ፍሬ ያፈራል።” (ዮሐ. 15:5)

የክርስቲያን መሥዋዕትነትም ቢሆን እነዚህን የሚያጠቃልል መሆን አለበት። ለእግዚአብሔር መልካም መዓዛ ይሆን ዘንድ ራሱን ለጌታ የሚያቀርበው በፍቅርና በደስታ መሆን ይኖርበታል። እርሱ በራሱ ፈቃድ በመሞቱ ሌሎች በእርሱ ሕይወት መንጻት፣ መታደስና መወቀስ አለባቸው። ስለዚህ ማንኛውም ክርስቲያን ለራሱ ጥቅም የሚኖር ሳይሆን ሌሎችን በጌታ ለማሳደግ፣ ለማነጽና ለመልካሙ የመንፈስ ፍሬ ለማድረስ መሆን አለበት። እንግዲህ የእኔና የእናንተ መሥዋዕትነት እንዴት ነው?

ከናሱ መሠዊያ ጋር የተሠሩ የመሠዊያው መከታ እንዲሁም የመሸከሚያው ቀለበቶችና መሎጊያዎች ናቸው። ከላይ እንደጠቀስኩት ሁሉ የመከታው አገልግሎት ከመሠዊያው የሚወድቀውን ሥጋም ሆነ ሌላ የመሥዋዕት ዓይነት መሬት ላይ እንዳይወድቅ መከላከል ነበር። እግዚአብሔር በመሠዊያው ላይ ለሚሠዋው መሥዋዕት በጣም ይጠነቀቃል፤ የእግዚአብሔር መሥዋዕት ቅዱስ ነውና። ይህ የሚያመለክተው ወደ ክርስቶስ መስቀል መሆኑ ሳይታለም የተፈታ ግልጽ ነገር ነው። እግዚአብሔር በክርስቶስ መስቀል ላይ የተሠራው የወንጌል ሥራ አንዱም በቆሻሻ ውስጥ ወድቆ የጌታ ወንጌል የተቀየጠ እንዲሆን አልፈለገም። ወንጌል ንጹሕ ነው፤ መንፈስ ቅዱስ የመስቀሉ መከታ በመሆን ይጠብቀዋልና። ስለዚህ ነበር ዳዊት ስለ እግዚአብሔር ቃል ንጽሕና ሲመሰክር እንዲህ ያለው። “በምድር ላይ እንደ

ተፈተነ ሰባት ጊዜ እንደተጣራ ብር የእግዚአብሔር ቃላት የነፁ ቃላት ናቸው፤” (መዝ. 11:6) ይህ በዳዊት ጊዜ ብቻ ሳይሆን በሐዋርያትም ጊዜ ነበር። ከዚህም የተነሳ ጳውሎስ ስለዚህ ቃል ሲናገር “... የእግዚአብሔርም ቃል በውሸት እንቀላቅልም፤ እውነትን በመግለጥ ግን በእግዚአብሔር ፊት ለሰው ሕሊና ሁሉ ራሳችንን እናመሰግናለን” አለ። (2ቆሮ. 4:2)

መሎጊያዎቹና ቀለበቶቹ የሚያገለግሉት መሠዊያው ከቦታ ወደ ቦታ በሚያዘዋውሩበት ጊዜ ለመሸከሚያ ነበር። እነዚህ ለክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ ምሳሌ ነበሩ በማለት የገለጹ እንደ የመጽሐፍ ቅዱስ አዋቂ ሉሉ። እኔም ከርሳቸው ሃሳብ ጋር በመስማማት ሌሎች ከሰጡት ትርጉም የእርሳቸው ትክክል ነው ብዬ ስላመንኩበት እዚህ ላይ አስፍሬዋለሁ። እነርሱም መሠዊያውን ለማንሳትና ለማንቀሳቀስ መሠረታዊ ነገሮች እንደሆኑ፤ የክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ ለወንጌላችን እንዲሁ ነው። ስለዚህ ነው ጳውሎስ የተቀበለውን ወንጌል ለቆሮንቶስ ሰዎች አሳልፎ በሰጣቸው ጊዜ እንዲህ ያለው። “እኔ ደግሞ የተቀበልሁትን ከሁሉ በፊት አሳልፌ ሰጠኋችሁ እንዲህ ብዬ መጽሐፍ እንደሚል ክርስቶስ ስለ ኃጢአታችን ሞተ ተቀበረም፤ መጽሐፍም እንደሚል በሦስተኛው ቀን ተነሣ።” (1ቆሮ. 15:3-4)

ስለ መሠዊያው የአሠራር እቋም መተንተናችንን እዚህ ላይ በማቆም ወደ አገልግሎቱ ይኸውም ወደ መስዋዕቶቹ ዓይነትና ወደሚሰጡት ትምህርት እንገባለን። ከዚህ በፊት ግን ከመሠዊያው ጋር በአገልግሎት ላይ ይውሉ የነበሩትን እንዳንድ ዕቃዎች ብንመለከት ሳይጠቅመን አይቀርም። ጥቅም እንዳላቸውም የምናውቀው መንፈስ ቅዱስ በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ተጽፎ እንዲቆይ በማድረጉ ነው። እነርሱም የሚከተሉት ይሆናሉ፡-

1. ምንቸቶች፡- አገልግሎታቸው በመሠዊያው ላይ የሚገኙትን አመዶች ለማፈስና ከሰፈሩ ውጭ በመውሰድ ለመጣል ነበር። አገልግሎታቸው ከመስዋዕት አመድ ጋር በመሆን የመስዋዕቱን ፍጹምነት ያመለክታሉ። ይኸውም መስዋዕቱ ፍጹም ሆኖ ካልተቃጠለ አገልግሎት የላቸውም ነበር።

ምሳሌነታቸው ለክርስቶስ ፍጹም መስዋዕትነት ነው። እነርሱ ለመስዋዕቱ ፍጹምነት ምስክሮች እንደ ነበሩ እንዲሁም በሥጋቸው የክርስቶስን ሞት የተሸከሙና በእርሱ መስዋዕትነት የጻኑት ለክርስቶስ ፍጹም መስዋዕትነት ምስክሮች ናቸው።

2. መጫሪያዎች፡- አመዱን ለማግለል፤ እሳቱን ለመጫርና እሳቱን ለመቆስቆስ ያገለግሉ ነበር። እሳቱ እንደ ነበረ ሆኖ እንዲቆይ ታማኝ አገልግሎትን እንዲሰጡ የተሠሩ ነበሩ። እራሳቸው እየተቃጠሉ እሳቱን እንዳይመነምን ይጠብቃሉ። ይህ በመስቀል ላይ በታማኝነት ተሰቃይቶ ብርሃናችን ወደ ሆነው ወደ ኢየሱስ የሚያመለክት ነው። “...ለሞትም ይኸውም የመስቀል ሞት እንኳን የታዘዘ ሆነ።” (ፊል. 2:8)

3. ድስቶች፡- ብዙውን ጊዜ በመሠዊያው ሥራ ለሚፈሰውና ወደ ውስጥ ለሚወሰደው ደም መያዣ ይጠቀሙበት ነበር። ይህ ራሱን ባዶ በማድረግ ክብሩን ትቶ በመምጣት ደሙን ያፈሰሰ፤ ይህም ብቻ ሳይሆን ደሙን ይዞ ወደ እግዚአብሔር ፍጹምነት አንድ ጊዜ ለዘላለም ፈጽሞ ለገባልን ለክርስቶስ ምሳሌ ነው።

4. ሚንጦዎች፡- እነዚህ እንደ ሹካ ሦስት ጫፎች ያሏቸው ሆነው ለሥጋ መቆንጠጫ ያገለግሉ ነበር፤ በተለይም ሥጋን በእሳት በሚጠብቁበት ጊዜ መስዋዕቱ ከቦታው እንዳይሄድ በነበልባሉ መካከል ለመጠበቅ ነበር። ይህ ለክርስቶስ ጽኑ መስዋዕትነት ምሳሌ ነው። ክርስቶስ ወደ ኢየሩሳሌም ሄዶ ራሱን መስዋዕት አድርጎ ለመስጠት ምንም ዓይነት የማወላወል ጠባይ አልታየበትም። ጳውሎስ የክርስቶስን ምሳሌ ስለ ተከተለ ለኤፌሶን ሰዎች “ጳውሎስ ግን መልሶ፡- እያለቀሳችሁ ልቤንም እየሠበራችሁ ምን ማድረጋችሁ ነው? ስለ ጌታ ኢየሱስ ስም በኢየሩሳሌም ለመሞት እንኳ ተሰናድቼአለሁ እንጂ ለእስራት ብቻ አይደለም አለ።” (የሐ. ሥራ 21:13)

5. ማንደጃዎች፡- የሚነደውን እሳት ከናሱ መሠዊያ ወደ ዕጣት መሠዊያ ለመውሰድ ይገለገሉባቸው ነበር። በዚህ በናስ መሠዊያ ላይ የሚነደው እሳት በፍጹም አይጠፋም ነበር። ይህ እሳት የእግዚአብሔርን

ቁጣ በኃጢአት ላይ የእግዚአብሔርን ቅንዓትና ፍቅር ይገልጻል። ግንደጃዎቹ ከናሱ መሠዊያ ወደ ዕጣኑ (ምስጋና) መሠዊያ እሳት የሚያመላልሱ ስለሆኑ ለክርስቶስ ቅንዓት ምሳሌ ሳይሆኑ አይቀሩም። እግዚአብሔር ሰውን ለማዳን ባለው ቅንዓት ነበር ክርስቶስን የላከልን። (ኢሳ. 9:7) ጌታ ኢየሱስም ከመጣ በኋላ ኃጢአትን ደምስለ የእግዚአብሔርን ቤት የጸሎትና የምስጋና ቤት ለማድረግ ታላቅ ቅንዓት ነበረው። (ዮሐ. 2:17) ከመንፈስ ቅዱስ የተወለዱ የእግዚአብሔር ልጆች ሁሉ ለእግዚአብሔር ቅድስናና ክብር ቅዱስ ቅንዓትን መቅናት አለባቸው። የእግዚአብሔር ቤት የወንበዴዎች ዋሻ ሲሆን መናገርና መገሰጽ ሲገባቸው አይተው ዝም የሚሉ ከሆነ ለእግዚአብሔር መቅናታቸው ምኑ ላይ ነው?

እንግዲህ ስለ መሠዊያውና ከመሠዊያው ጋር ስለ ተጣመሩት ዕቃዎች ዓይነትና አገልግሎት ትንሽ ጭላንጭል ያገኘን ይመስለኛል፤ ስለ እርሱ እዚህ ላይ እንተውና ወደ መሠዊያው አገልግሎት ወይም በመሠዊያው ላይ ወደሚቀርቡት የመሥዋዕት ዓይነትና ትምህርቱ በመመለስ ክርስቶስን ለማየት ቃሉን አብረን እንመርምር።

በናሱ መሠዊያ ላይ የሚቀርቡ መሥዋዕቶች

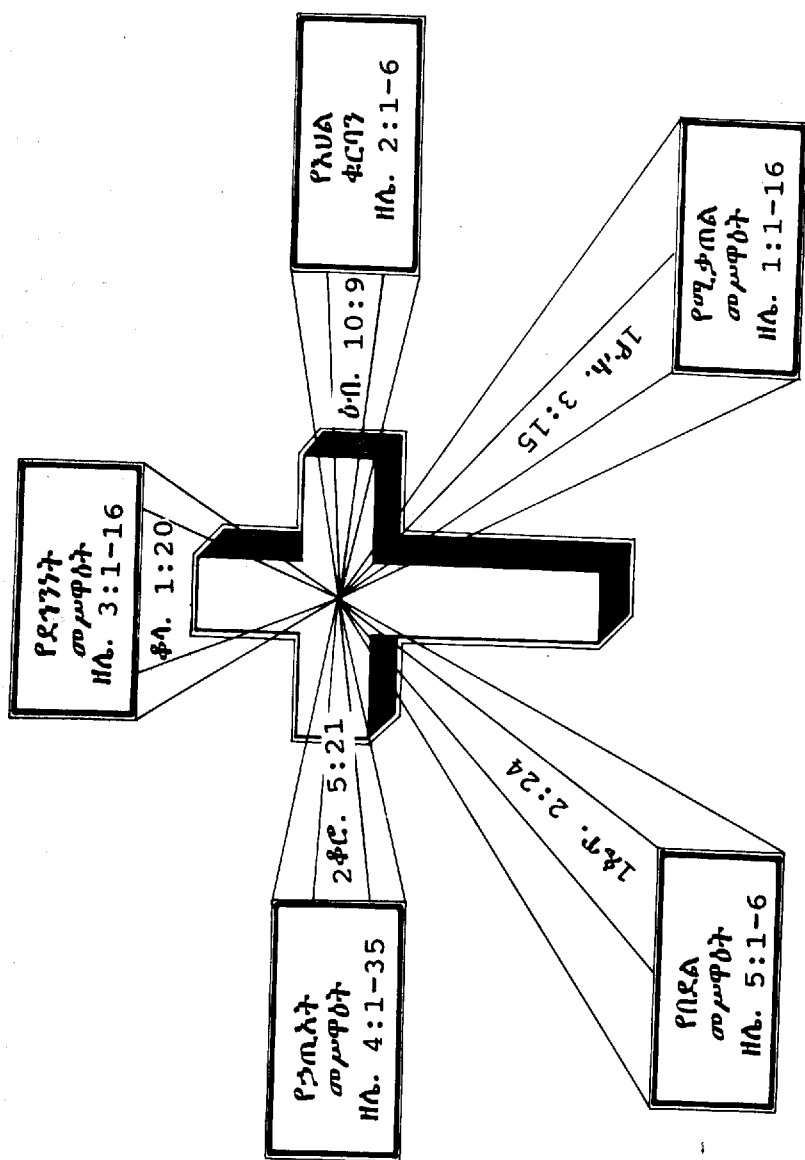
በብሉይ ኪዳን ጊዜ ብዙ የመሥዋዕት ዓይነቶች እንደ ነበሩ የተጻፉት የብሉይ ኪዳንን መጻሕፍት በተለይም የሙሴን መጻሕፍት በማንበብ ለማረጋገጥ ይቻላል። እንደ ማደሪያው ድንኳን ሁኔታ ከሆነ ግን መሥዋዕትን እንዲያመጡለት እግዚአብሔር ያዘዛቸው የማደሪያው ድንኳን ተሠርቶ ካለቀ በኋላ ነበር። እኔ ግን እዚህ ላይ ስለ መሥዋዕቶቹ ለማውሳት የፈለግሁበት ምክንያት አለ። ይኸውም መሠዊያና መሥዋዕትን መለየት አይቻልም በማለት ስለማምንና እንዲሁም መሠዊያና መሥዋዕት እንደ ላይ ቢጠኑ የበለጠ ትርጉም ይሰጣሉ ብዬ ስለ ገመትኩ በአንድነት አቅርቤአለሁ።

የናሱ መሠዊያ የክርስቶስ መስቀል ምሳሌ እንደሆነና የመሥዋዕቱም ምሳሌ ክርስቶስ መሆኑን ካመንን፤ አንዱ ዓይነት መሥዋዕት ብቻ ሳይሆን መሥዋዕቶቹ ሁሉ ወደ ክርስቶስ መሥዋዕትነት የሚያመለክቱ እንደሆኑ እንረዳለን። ይህን ስል መሥዋዕቶቹ ሁሉ አንድ ዓይነት ነበሩ ማለቱ ሳይሆን ልዩ ልዩ አገልግሎትና ዓላማን የሚገልጹ መሥዋዕቶች ሁሉ በክርስቶስ የተፈጸሙ መሆናቸውን ለመግለጽ ነው።

መሥዋዕቱን እንዲያመጡ ለሕዝቡ ትእዛዝ የሰጣቸው እግዚአብሔር ነበር። ያለ መሥዋዕት ወደ ትክክለኛ መንገድ ወደ ቅዱስ አምላክ እግዚአብሔር ዘንድ መድረስ ቀርቶ ለመቅረብ እንኳን አይቻልም። “እግዚአብሔርም ከመገናኛው ድንኳን ውስጥ ሙሴን ጠርቶ እንዲህ ሲል ተናገረው፡- ለእስራኤል ልጆች እንዲህ ብለህ ንገራቸው፤ ከእናንተ ማናቸውም ሰው ለእግዚአብሔር መባ ሲያቀርብ መባችሁን ከእንስሳ ወገን ከላሞች ወይም ከበጎች ታቀርባላችሁ።

መባው የሚቃጠል መሥዋዕት ከላሞች መንጋ ቢሆን፤ ነውር የሌለበትን ተባዕቱን ያቀርባል፤ በእግዚአብሔር ፊት እንዲሰምር በመገናኛው ድንኳን ደጃፍ ፊት ያቀርባል። እጁንም በሚቃጠለው መሥዋዕት ራስ ላይ ይጭናል፤ ያስተሰርይለትም ዘንድ የሰመረ ይሆንለታል። በሬውንም በእግዚአብሔር ፊት ያርደዋል። የአሮንም ልጆች ካህናቱ ደሙን ያቀርባሉ፤ ደሙንም በመገናኛው ድንኳን ደጃፍ ፊት ባለው በመሠዊያው ላይ በዙሪያው ይረጩታል። የሚቃጠለውንም መሥዋዕት ይገፈዋል፤ በየብልቱም ይቆርጠዋል። የካህኑም የአሮን ልጆች በመሠዊያው ላይ እሳት ያነድዳሉ፤ በእሳቱም ላይ እንጨት ይደረድራሉ። የአሮንም ልጆች ካህናቱ የተቆረጡትን ብልቶች ራሱንም ስቡንም በመሠዊያው ላይ ባለው በእንጨቱ ላይ ይረበርቡታል፤ የሆድ ዕቃውንና እግሮቹን ግን በውኃ ያጥባሉ፤ ካህኑም ሁሉን የሚቃጠል መሥዋዕት የእሳት ቁርባን አድርጎ በእግዚአብሔር ዘንድ ጣፋጭ ሽታ እንዲሆን በመሠዊያው ላይ ያቃጥለዋል።

5ኛ. ሥዕል፣ የብሉይ ኪዳን መሥዋዕቶች ወደ ክርስቶስ መስቀል እንደሚያመለክቱ።

ቁርባኑም የሚቃጠል መሥዋዕት ከበሳች ወይም ከፍየሎች ቢሆን፤ ነውር የሌለበትን ተባዕቱን ያቀርበዋል። በመሠዊያውም አጠገብ በሰሜን ወገን በእግዚአብሔር ፊት ያርደዋል፤ የእርንም ልጆች ካህናቱ ደሙን በመሠዊያው ላይ በዙሪያው ይረጩታል። በየብልቱም ራሱንም ስቡንም ይቆርጠዋል፤ የሆድ ዕቃውንና እግሮቹን ግን በውኃ ያጥባል። ካህኑም ሁሉን አቅርቦ በመሠዊያው ላይ ያቃጥለዋል፤ የሚቃጠል መሥዋዕት የእሳት ቁርባን በእግዚአብሔር ዘንድ ጣፋጭ ሽታ ነው።

ለእግዚአብሔር የሚቀርበው ቁርባን የሚቃጠል መሥዋዕት ከወፎች ቢሆን ቁርባኑ ከዋኖስ ወይም ከርግብ ያቀርባል። ካህኑም ወደ መሠዊያው ያቀርበዋል፤ ራሱንም ይቆለምመዋል፤ በመሠዊያውም ላይ ያቃጥለዋል። ደሙም በመሠዊያው አጠገብ ይንጠፈጠፋል፤ የሆድ ዕቃውንም ከላባዎች ጋር ለይቶ በመሠዊያው አጠገብ በምሥራቅ ወገን በአመዱ ሥፍራ ይጥለዋል፤ በከንፎቹም ይቀድደዋል፤ ነገር ግን አይከፍለውም። ካህኑም በመሠዊያው ላይ በእሳቱ ላይ ባለው በእንጨቱ ላይ ያቃጥለዋል፤ የሚቃጠል መሥዋዕት የእሳት ቁርባን በእግዚአብሔር ዘንድ ጣፋጭ ሽታ ነው።” (ዘሌዋ. 1:1-17)

ወደ መሥዋዕቶቹ ዝርዝር ጥናት ውስጥ ከመግባታችን በፊት በአጠቃላይ ሁኔታ ለመመልከት ከፈለግን፤ መሥዋዕቶች ሁሉ በሁለት ታላላቅ ክፍሎች ይከፈላሉ። እነዚህ ሁለቱ ክፍሎች በአዲስ ኪዳን ውስጥ እንደ ተገለጠው መባና መሥዋዕት ይባላሉ። ሊቀ ካህናቱ በመሠዊያው ላይ ለእግዚአብሔር መሥዋዕት በማቅረብ አገልግሎቱን ሲሰጥ ምንም እንኳን ከዚህ ቀጥለን እንደምንመለከታቸው በብሉይ ኪዳን ውስጥ አምስት የመሥዋዕት ዓይነቶች ቢኖሩም በተጠቀሱት በሁለቱ ክፍሎች ብቻ አጠቃሎ ያቀርባቸዋል። “ሊቀ ካህናት ሁሉ ስለ ኃጢአት መባና መሥዋዕትን ሊያቀርብ ከሰው ተመርጦ ለእግዚአብሔር በሆነው ነገር ሁሉ ስለ ሰው ይሾማልና።” (ዕብ. 5:1)

በሥዕሉ ላይ የተመለከቱትን አምስቱን የመሥዋዕት ዓይነቶች በየክፍላቸው በማስቀመጥ በተባሉት በሁለት መደቦች ውስጥ ብንጠቀልላቸው እንደሚከተለው ይሆናሉ።

መባ በመባል የሚጠሩት፤ የሚቃጠል መሥዋዕት የእህል ቁርባንና የደገንነት መሥዋዕት ናቸው። በኋላ እንደምንገነዘበው፤ እነዚህ መሥዋዕቶች ለኃጢአት ይቅርታ የሚቀርቡ ሳይሆኑ ለምስጋና በፈቃደኝነት የሚቀርቡ ነበሩ። በእጠራር በቅድሚያ የሚወሱ ቢሆኑም እነዚህ መሥዋዕቶች ከቀሩት መሥዋዕቶች በኋላ የሚመጡ ነበሩ።

መሥዋዕት ተብለው የሚጠሩት ደግሞ፤ የኃጢአት መሥዋዕትና የበደል መሥዋዕት የሚባሉት ናቸው። እነዚህ ለስርየት ወይም ለይቅርታ የሚቀርቡ የደም መሥዋዕቶች ነበሩ። ደም ሳይፈስ ስርየት አይገኝምና። እነዚህ ከሰው ለእግዚአብሔር የሚቀርቡ መሥዋዕቶች ሁሉ፤ ከእግዚአብሔር ለሰው ከቀረበው በክርስቶስ መሥዋዕትነት ውስጥ ተፈጽመዋል።

ከዚህ በላይ እነዚህ መሥዋዕቶች ለምን እንዳስፈለጉና ምሳሌነታቸው እንዴት ወደ ክርስቲያኖች እንደሚያመለክት እናያለን። አሁን የምንጀምረው በመባዎቹ ሳይሆን በመሥዋዕቶቹ ይሆናል። ምክንያቱም ሰው ምስጋናን ስጦታና የደገንነትን መሥዋዕት ወይም ቁርባን ለማቅረብ የሚችለው ከኃጢአቱና ከበደሉ በመንጸት ከኃጢአት ባርነት ነፃ (አርነት) በመውጣት የሕሊና ነፃነት፤ የልብ ሰላምና ዕረፍት ሲኖረው ብቻ ስለሆነ፤ እነዚህ መቅደም አለባቸው።

1. የኃጢአት መሥዋዕት፡- ይህ መሥዋዕት ሰው የእግዚአብሔርን ሕግ ባፈረሰ ጊዜ ወይም በተላለፈ ጊዜ የሚያቀርበው መሥዋዕት ነበር። ለዚህ መሥዋዕት ሊቀርቡ የሚችሉት እንስሳት በሬ፤ ሳም፤ በግና ፍየል ሲሆኑ ከእነዚህ ለማቅረብ አቅሙ የማይፈቅድለት ከሆነ ግን እርግቦችን ያቀርባል። የዚህ መሥዋዕት ሥርዓት የተዘረዘረው በኦሪት ዘሌዋውያን ምዕራፍ አራት ውስጥ ነው። ይህ መሥዋዕት የሚቀርበው ለካህን ኃጢአት፤ ለሕዝብ ኃጢአት፤ ለባለሥልጣን (ለመሪዎች) ኃጢአትና ለግል ኃጢአት እንደ ሆነ በዚሁ ምዕራፍ ውስጥ በዝርዝር ተገልጿል። ይህ መሥዋዕት ከተሠዋና ደሙ ከተረጨ በኋላ ከሰፈር ውጭ ወጥቶ ይቃጠላል። ይህን መሥዋዕት ስንመለከተው በዕብራውያን መልእክት የተገለጹትን¹ በማስታወስ ብቻ በክርስቶስ መሥዋዕትነት መፈጸማቸውን እንገነዘባለን።

ይህ መሥዋዕት የሚቀርበው ለኃጢአት ማስተሰሪያ ነበር። ስለዚህ ነው “እንደ ሕጉም ከጥቂቶች በቀር ነገር ሁሉ በደም ይነፃል፤ ደምም ሳይፈስ ስርየት የለም” የሚለው። (ዕብ. 9:22) ምን ዓይነት ደም ይሆን ስርየትን የሚሰጠን ብንል ዮሐንስ “የልጁም የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነፃል” ይለናል። (1ዮሐ. 1:7) መሥዋዕቱ ከቀረበም በኋላ የሚቃጠለው ከሰፈር ውጭ ነበር ብለናል። ይህ በክርስቶስ እንደ ተፈጸመ ሲገልጽ መጽሐፍ እንዲህ ይላል፡- “ሊቀ ካህናት ስለ ኃጢአት ወደ ቅድስት የእንስሶችን ደም ያቀርባልና፤ ሥጋቸው ግን ከሰፈሩ ውጭ ይቃጠላል። ስለዚህ ኢየሱስ ደግሞ በገዛ ደሙ ሕዝቡን እንዲቀድስ ከበር ውጪ መከራን ተቀበለ።” (ዕብ. 13:11-12) ከተሠዋው እንስሳ ከሰፈር ውጪ ተወስደው ስለሚቃጠሉት የአካል ክፍሎች ከአራት ዘሌዋውያን ምዕራፍ አራትና ከሌላም የብሉይ ኪዳን እንደምንረዳው የእንስሳ ቆዳ፤ ሥጋ፤ ጭንቅላት፤ የሆድ ዕቃ እግርና ፈረስ ነበሩ። እነዚህ የኃጢአትን ሁኔታ የሚገልጹ ስለ መሆናቸው የእኔ ሃሳብ ብቻ ሳይሆን ዶክተር እስቲፍን አልፈርድም ይህን በሚመስል ሁኔታ ተርጉመውታል።

ቆዳ፡- የቆዳ ቅልቁ አገልግሎት ሙቀትን መስጠት ነው። በተለይ በብርዳም አገር የሚኖሩ ሰዎች የቆዳን ጥቅም በሞቃት አገር ከሚኖሩት ይበልጥ ያውቃሉ። በአሁኑ ዘመን የሚኖሩት ብቻ ሳይሆኑ አባታችን አዳምና እናታችን ሔዋንም ለሙቀት ተጠቅመውበታልና ዛሬም ቢኖሩ ለምስክርነት ይበቁ ነበር። በኃጢአት ውስጥ ጊዜያዊ ደስታና ሙቀት እንዳለ የሚክድ የለም። ምክንያቱም የእግዚአብሔርን ጥሪ የተቀበለው ሙሴ በግብፅ አገር ቢቆይ ኖሮ በጥሩ ምችት ለመኖር እንደሚችል ግልጽ ነው። ስለዚህ ነው “ለጊዜው በኃጢአት ከሚገኝ ደስታ ይልቅ” በማለት ሁለተኛ ምርጫውን የሚገልጸው። ዛሬ ብዙ ሰዎች በዓለም ውስጥ ተውጠው የቀሩት ከዓይን አምሮት፤ ከገንዘብ ትምክህትና ከሥጋ ምኞት የሚገኘውን ጊዜያዊ ደስታን ሲከታተሉ ነው። እንዲህ በመሆኑ ነው ቆዳው መቃጠል የነበረበት። ወደ ጌታ ስንመጣ የኃጢአትን ደስታ መተው አለብን።

ሥጋ፡- የሥጋ ሥራ ምን እንደ ሆነ በገላትያ መልእክት ውስጥ

በሰፊው ስለ ተገለጠ ሌላ ማብራሪያ አያስፈልገውም። “የሥጋ ሥራም የተገለጠ ነው፤ እርሱም ዝሙት፣ ርኩሰት፣ መዳራት፣ ጣእትን ማምለክ፣ ምዋርት፣ ጥል፣ ክርክር፣ ቅንዓት፣ ቁጣ፣ እድመኝነት፣ መለያየት፣ መናፍቅነት፣ ምቀኝነት፣ መግደል፣ ስካር፣ ዘፋኝነት ይህንንም የሚመስል ነው።” (ገላ. 5:19-20) ስለዚህ ነው ጌታ ኢየሱስ ከዚህ ከሥጋ ሥራ ሊያድነን መሥዋዕት የሆነው። “ክፉ ከሆነው ከእሁኑ ዓለም ያድነን ዘንድ እንደ አምላካችንና እንደ አባታችን ፈቃድ ስለ ኃጢአታችን ራሱን ሰጠ።” (ገላ. 1:4) ይህ ከሆነ ዛሬ ቃሉ እንደሚል “የክርስቶስ ኢየሱስም የሆኑት ሥጋን ከክፉ መሻቱና ከምኞቱ ጋር ሰቀሉ።” (ገላ. 5:24)

ጭንቅላት፡- አእምሮ የሃሳብ ሁሉ ምንጭ ስለሆነ ሰው አእምሮው ካልታደሰ በስተቀር አንዳችም መልካም ነገር እንደማይገኝበት በኖህ ጊዜ በተደረገው ሁኔታ ገልጾታል። ስለዚህ ነው ጳውሎስ ለዳኑ ክርስቲያኖች፡- “ፈተኛ ኑሮአችሁን እያሰባችሁ እንደሚያታልል ምኞት የሚጠፋውን አሮጌውን ሰው አስወግዱ፤ በአእምሮአችሁም መንፈስ ታደሱ” የሚለው። (ኤፌ. 4:22-23)

የሆድ ዕቃ፡- ይህ የውስጣዊ አቋም ምሳሌ ነበር። የማይታይ የሰው ልብ በጣም ተንኮለኛና ሲበዛ ክፉ መሆኑ ተገልጿል። ስለሞንም አጥብቀህ ልብህን ጠብቅ ሲል፣ ክርስቶስ ደግሞ ልብ የሞላውን አፍ ይናገራል ብሏል። እንግዲህ እኛ እንደ ዳዊት፡- “ንጹሕ ልብን ፍጠርልኝ” ማለት አይገባንምን?

እግር፡- የእግር አገልግሎት መራመድ መሆኑን ተፈጥሮው አሳይቶናል። በዚህ ሥፍራ ከእግዚአብሔር በመራቅ በኃጢአት ጎዳና ላይ መሆንን ስለሚገልጽ ይህ ደግሞ መቅረት እንዳለበት ያሳየናል።

ፈርስ፡- ይህ የመጨረሻ ነገር ከመሆኑም ሌላ የሚጠፋ፣ ዋጋ የሌለውና ጥቅም የማይጠበቅበት (የማይሰጥ) ነገር ነው። ከኃጢአት የምንጠብቀውም ውጤት ከዚህ የከፋ እንጂ የተሻለ ያለመሆኑን ሲገልጽ የኃጢአትንም ፍዳ በጥሩ ሁኔታ ይገልጻል።

ለላው ከዚህ መሥዋዕት ጋር ግንኙነት ያለው የማስተሰሪያ ቀን መሥዋዕት ነው። በዓመት አንድ ቀን የኃጢአት መሥዋዕት በሚቀርብበት ወቅት ካህኑ የክህነት ልብሱን ለብሶ አስቀድሞ ለራሱ፣ ከዚያ በኋላ ለሕዝቡ ኃጢአት ማስተሰሪያ መሥዋዕት ካቀረበ በኋላ ደም ይዞ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በመግባት በስርየት መክደኛ ላይ የሚረጭበት ቀን ነበር። ይህ ሊቀ ካህናቱ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ይዞ የገባው ደም ሁለት ሆነው ከቀረቡት ፍየሎች የአንደኛውን ነበር። ይህ የማስተሰሪያ ፍየል ነው። ክርስቶስ በፍየል ደም ሳይሆን በገዛ ራሱ ደም ስለ ኃጢአታችን ማስተሰሪያ አንድ ጊዜ ወደ እግዚአብሔር ፍጹምነት እንደ ገባ በዕብራውያን መልእክት እናነባለን። የኃጢአታችን ስርየት በእርሱ ፍጹሚ አግኝቷል። ሁለተኛ በሕይወት የቀረውን ፍየል ካህኑ እጆቹን ጭኖበት የሕዝቡን ኃጢአት ከተናዘዘ በኋላ ይህ የሕዝቡን ኃጢአት የተሸከመው ፍየል ወደ ምድረ በዳ ይሰደዳል። ይህ ፍየል የክርስቶስ ምሳሌ ነው። ክርስቶስም ለእኛ ምትክ በመሆን ኃጢአታችንን ተሸክሞ ምሥራቅ ከምዕራብ እንደሚርቅ ኃጢአታችንን ከእኛ አራቀው። ምስጋና ይገባዋል፤ የዓለምን ኃጢአት ያስወገደው የእግዚአብሔር በግ።

2. የበደል መሥዋዕት፡- ይህም መሥዋዕት የሚያመለክተው ወደ እሸናፊው የክርስቶስ ሞት ነው። በኃጢአት መሥዋዕት ውስጥ ዋናው ነገር ያተኮረው ኃጢአትን በመሥራት ላይ ሲሆን ይኼኛው መሥዋዕት ግን በኃጢአት ፍሬ ወይም ውጤቱ ላይ ይሆናል። ስለዚህ ነው የኃጢአትን መሥዋዕት ቀደም ብለን እንድንመለከት የፈለግሁት። የኃጢአት መሠረት እስካልጠፋ ድረስ ውጤቱን ለማጥፋት መሞከር ትርፉ ድካምና መሸነፍ ብቻ ነው።

ይህ የበደል መሥዋዕት ለሁለት ምክንያቶች ይቀርባል። አንደኛው በደል ተገኝቶ ከሆነ ለመናዘዝ ሲሆን፤ ሁለተኛው ለጠፋው ነገር የኃጢአትን ዕዳ ለመክፈል ነበር። ይህ የሚቀርበው እንደ ፊተኛው በዓመት አንድ ጊዜ ለኃጢአት መሥዋዕት የሚቀርብ ሳይሆን ለዕለታዊ መንጻት ነበር። እግዚአብሔር በክርስቶስ መሥዋዕትነት በኩል ኃጢአታችንን አንድ ጊዜ ብቻ ደምስሶ አልተወም፤ ነገር ግን ለዕለታዊ መንጻትና ለካዜ

(ንበሐ) ትልቅ በርን ከፍቶልናል። ስለዚህ ነው፡- “በኃጢአታችን ብንናዘዝ ኃጢአታችንን ይቅር ሊለን ከዓመፃም ሁሉ ሊያነፃን የታመነና ጻድቅ ነው” ተብሎ የተጻፈው። (1ዮሐ. 1:9) ኃጢአትን መናዘዝ ብቻ አይበቃም፤ በድሮውና በአሮጌው ሥራ ፈንታ አዲሱን በመተካት በኃጢአት ላይ ያለንን የማሸነፍ ኃይል መግለጽ አለብን። “የሠረቀ ከእንግዲህ ወዲህ አይሰረቅ፤ ነገር ግን በዚያ ፈንታ ለጎደለው የሚያካፍለው እንዲኖርለት በዝ እጆቹ መልካምን እየሠራ ይድከም።” (ኤፌ. 4:28)

3. የደኅንነት መሥዋዕት፡- ከዚህ በላይ የተዘረዘሩት ሁሉቱ የሚቀርቡት ከእግዚአብሔር ጋር አንድነትን ለመመሥረትና ወደ እግዚአብሔር መቅረብ እንዲቻል ነበር። ክርስቶስ እነዚህን ሰላሚላ መንገድም፣ ሕይወትም እኔ ነኝ በማለት ነገሩን እንደ ፈጸመው አረጋግጧል። ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ መንገድ ተከፍቶ ሕብረት ከተገኘ እረፍትን በተጎናጸፈ አእምሮ ሌሎችን የውስጥ ስሜት መግለጫ መሥዋዕቶችን ለማቅረብ ይችላል። የደኅንነት መሥዋዕት በዚህ ምክንያት ነበር ከሁሉቱ በኋላ የመጣው።

የደኅንነት መሥዋዕት የሚለው ቃል ከእንግሊዝኛው ትርጉም “የሰላም መሥዋዕት” ይሆናል። “የደኅንነት” ከሚለው ቃል ይልቅ የእንግሊዝኛው ትርጓሜ በመሆኑ ሳይሆን በሚሰጠው ትርጉም “ሰላም” የሚለው ቃል ያረካኛል። የደኅንነት መሥዋዕት ቀደም ሲል የተጠቀሱት ሁለት መሥዋዕቶች ሲፈጸሙ ደኅንነትን ስለሚወጁ ነው። ስለዚህ አሁን የሚቀርበው መሥዋዕት የሰላም መሥዋዕት ነው።

ይህ መሥዋዕት የሚቀርበው ሰላምን ለመመሥረት ብቻ ሳይሆን በተገኘውም ሰላም ለመደሰት ነበር፤ ይህ ሕብረትን የሚለማመዱበት ነበር። “እንግዲህ በእምነት ከጸደቅን በእግዚአብሔር ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሰላምን እንያዝዝ” (ሮሜ. 5:1) በማለት ሐዋርያው እንደሚያሳስበው የዚህ መሥዋዕት ምሳሌነት በክርስቶስ ለሚገኘው ሰላም ነው። በዚህ መሥዋዕት ውስጥ ልዩ የሆነ ነገር ቢኖር በሌሎች መሥዋዕቶች እንደሚደረገው ሁሉ ሰውየው ድህ ከሆነና እንስሳትን ለማቅረብ ካልቻለ

የሀብታሙ መሥዋዕት ይከፈላል እንጂ እርግቦችን አያቀርብም። በጌታችን ውስጥ እስካለን ድረስ ድሀም ሆነ ባለጠጋ ሁላችንም በጌታ ፊት እኩል ነን። “እርሱ (ክርስቶስ) ሰላማችን ነውና፤” ስለዚህ ሁላችንም በእርሱ ፍጹም እንድ ነን። ወደ እንድ አካል በእንድ መንፈስ ተጠምቀናልና።

ይህ መሥዋዕት በዚያን ቀን መበላት ይኖርበታል። ሳይበላ እስከ ሦስት ቀን ከቆየ ግን መቃጠል ነበረበት። ሦስት ቀን ከቆየ በኋላ የሚበላው ይረክሳል። ስለዚህ ሁልጊዜ ትኩሱን ይበላ ነበር። ሰላም ያለበትን እንድነት ከእግዚአብሔርም ሆነ ከሰው ጋር ስለሚያሳይ ትኩስ መሆን ነበረበት። ከእግዚአብሔርም ጋር ሆነ ከሌሎች ከእግዚአብሔር ልጆች ጋር ያለን እንድነት በፍጹም የሻገተ ወይም የቀዘቀዘ መሆን የለበትም። ኅብረታችን በክርስቶስ ፍቅር ሁልጊዜ እዲስ መሆን አለበት። ይህ እንድነት በዚች ምድር ላይ ብቻ ሳይሆን በሰማይም ቢሆን በዘመናት ሁሉ ውስጥ እዲስ እንደሆነ ይኖራል። ስለዚህ ነው ክርስቶስ በምድር ላይ ካሉት ጋር ብቻ ሳይሆን በሰማይ ካሉት ጋር ያስታረቀን “እግዚአብሔር ሙላቱ ሁሉ በእርሱ እንዲኖር፤ በእርሱም በኩል በመስቀሉ ደም ሰላም እድርጎ በምድር ወይም በሰማይ ያሉትን ሁሉ ለራሱ እንዲያስታርቅ ፈቅዷልና።” (ቆላ. 1:19-20)

የእህል ቁርባን፡- ስለዚህ መባ በአራት ዘሌዋውያን ውስጥ የተሰጠውን ማብራሪያ በምንመረምርበት ጊዜ ለዚህ ቁርባን የሚቀርበው እንስሳ ሳይሆን እህል ነበር። ከመጀመሪያው የእህል ምርት ለቁርባን ስለሚቀርብ ይህ መባ እንደ ቀሩት ሁሉ ወደ ክርስቶስ የሚያመለክት ነው። ክርስቶስ የትንሣኤ በኩር ነውና ቁርባኑ የሚቀርበው ከመልካም ዱቄት ነበር። እህል ዱቄት ለመሆን መፈጨት፤ መድቀቅ (መሰባበር) አለበት። ከዚህ በኋላ ነው ተጋግሮ የቁርባን ቂጣ የሚሆነው። ይህ የክርስቶስ ምሳሌ ነው። ክርስቶስ በሥጋ በዓለም ላይ ሳለ ከዚያም በቀራንዮ መስቀል ላይ ብዙ መድቀቅና ስቃይ ከደረሰበት በኋላ ነው በትንሣኤ ኃይል የእግዚአብሔር ሥራውን ፈጽሞ በእብ ቀኝ የተቀመጠው።

በዚህ ቁርባን ውስጥ መገኘት የነበረባቸው ነገሮች ነበሩ።

መጥቀስ ቢያስፈልግ፤ ዘይት፤ ጨውና ዕጣን ናቸው። እነዚህ ወደ ክርስቶስ የሚያመለክቱ ናቸው። የመንፈስ ቅዱስ ምሳሌ የሆነው ዘይት ክርስቶስ በዓለም ላይ በነበረበት ጊዜ እንዴት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ፍጹም ኑሮ በመኖር ለእግዚአብሔር ራሱን መስዋዕት እንዳደረገ ይገልጻል። ጨው የሚፈለገው ለጣዕም ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ክርስቲያኖችን፡- “ንግግራችሁ ሁሉ ሁልጊዜ በጨው እንደ ተቀመመ በዐጋ ይሁን” (ቆላ. 4:6) ካላቸው በኑሮ ብቻ ሳይሆን በቃሉም ፍጹም ነበር ማለት ነው። ስለዚህም ክርስቶስ ራሱ ለተከታዮቹ “እናንተ የምድር ጨው ናችሁ” (ማቴ. 5:13) አለ። ሌላው ነገር ደግሞ ዕጣን ነበር። የዕጣን ስም ከተጠራ የሚታወሰን ነገር ምስጋና መሆን አለበት። ክርስቶስ ለእግዚአብሔር በእኛ ምትክ መልካም መዓዛ ያለው መስዋዕት እንደ ሆነ ሲገልጽ መጽሐፍ እንዲህ ይላል፡- “ክርስቶስ ደግሞ እንደ ወደዳችሁ ለእግዚአብሔርም የመዓዛ ሽታ የሚሆንን መባንና መስዋዕትን አድርጎ ስለ እናንተ ራሱን አሳልፎ እንደ ሰጠ በፍቅር ተመላለሱ።” (ኤፌ. 5:2)

በደኅንነት መስዋዕት ውስጥ የሚቀርቡት ብቻ ሳይሆኑ እንዳይቀርቡ የተባሉትም ማርና እርሾ ምክንያት ነበራቸው። ማር ጣፋጭ ነገር ስለሆነ የድሎት ምግብ ነው። ስለዚህም የሀብታም ምግብ ነው። ለእግዚአብሔር በሚቀርብ መስዋዕት ውስጥ እግዚአብሔር ትርፋችንን ፈጽሞ አይፈልግም። መስዋዕት ከተባለ ከጉድለታችን እንጂ ከሙላታችን የምንሰጠው አይደለም። ጌታ ኢየሱስ መስዋዕት የሆነው ምንም ነገር ሳይቀርለት ያለውን ሁሉ በመስጠት ነው። “የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ቸር ስጦታ አውቃችኋልና፤ ሀብታም ሲሆን፤ እናንተ በእርሱ ድህነት ባለጠጎች ትሆኑ ዘንድ ስለ እናንተ ድሀ ሆነ።” (2ቆሮ. 8:9) ነገር ግን የባሪያን መልክ ይዞ በሰውም ምሳሌ ሆኖ ራሱን ባዶ አደረገ።” (ፊል. 2:7)

ሌላው በዚህ በመስዋዕት ውስጥ እንዳይገኝ የተባለው እርሾ ነበር። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ስንመለከት እርሾ የኃጢአት ምሳሌ ነው። ቁርባን ፍጹምነት ያለው የክርስቶስ ሞት ምሳሌ ስለሆነ እርሾ እንዳይገኝበት መባሉ ለምን እንደሆነ በቀላሉ ለማየት ይቻላል። “እንግዲህ ያለ እርሾ

እንዳላተሁ ለዲቡን ሊቀ ተሆኑ ዘንድ ለርጌውን ለርቦ ለበውገዱ።
(1ቆሮ. 5:7)

ይህ ቁርባን ሰው ከእግዚአብሔርና ከሌሎች ጋር በሰላም መኖር ከጀመረ በኋላ የሚመጣ ነበር፤ እንዲህ በመሆኑ ራሱን በፍጹም ለእግዚአብሔር በማስረከብ፤ በትርፍ ነገር ብቻ ሳይሆን በጉድለትም (ካለው በማጉደል) ክርስቶስን በማስከበር ከኃጢአት ተለይቶ ለእግዚአብሔር ለመኖር እንድ ክርስቲያን ያለውን ፍላጎት የሚገልጽ ነው። ለዚህ ነበር ክርስቶስ ጥሩ ምሳሌ የተወለደ “ፈቃዴን ለማድረግ አይደለም እንጂ የላከኝን ፈቃድ ለማድረግ ከሰማይ ወርጃለሁና።” (ዮሐ. 6:38) ስለዚህ እኛም ከጳውሎስ ጋር “ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ፤ አሁንም በሥጋ የምኖርበት ኑሮ በወደደኝና ስለ እኔ ራሱን በሰጠው በእግዚአብሔር ልጅ ላይ ባለው እምነት የምኖረው ነው።” (ገላ. 2:20) በማለት ራሳችንን እንስጥ።

5. የሚቃጠል መስዋዕት፡- ይህን የሚቃጠል መስዋዕት በዕብራይስጥ ወደ ላይ የሚወጣ ይለዋል። የሚቃጠል ነገር ጭሱ ወደ ላይ እንደሚወጣ የታወቀ ነገር ነው። ስለዚህ ይህ ወደ ላይ የሚወጣ ወይም በእግዚአብሔር ፊት የሚደርሰው መስዋዕት አንዳች ነገር ሳይቀር በሙሉ በናሱ መሠዊያ ላይ መቃጠል ነበረበት። ይህ ወደ እግዚአብሔር የሚወጣ መስዋዕት በመሆኑ ሁለንተናውን ለእግዚአብሔር ያስረከበው የክርስቶስ መስዋዕትነትን ምሳሌ ነው።

ስለዚህ መስዋዕት የሚቀርበው፤ በሬ ወይም ወይፈን የአገልግሎት ምሳሌ ሊሆን ይችላል። “ኢየሱስ እንዲህ አላቸው፤ የእኔስ መብል የላከኝን ፈቃድ አደርግ ዘንድ ሥራውንም እፈጽም ዘንድ ነው።” (ዮሐ. 4:34) በግ የመገዛት ወይም የታዛዥነት ምሳሌ ነው። “ተጨነቀ ተሰቃየም አፋንም አልከፈተም፤ ለመታረድ እንደሚነጻ ጠቦት፤ በሸላቾቼም ፊት ዝም እንደሚል በግ፤ እንዲሁ አፋን አልከፈተም።” (ኢሳ. 53:7) ፍየል ኃጢአት የመሸከምን ሁኔታ እንደሚገልጽ ከሰርየት ቀን መስዋዕት ለመረዳት ይቻላል። ክርስቶስ በአገልግሎት፤ በታዛዥነት፤ ኃጢአታችንን

በመሸከም ነው ሁለንተናውን በእኛ ምትክ ለእግዚአብሔር ያቀረበው። እኛ ፍጹም በሆነው በእርሱ መስዋዕትነት አማካይነት ነው ፍጹም በሆነው አምላክ ፊት ለመቆም የቻልንው። እግዚአብሔር ከሰው መካከል ወደ እርሱ በሚቀርበው በማንኛውም ሰው ሊረካ አልቻለም፤ ከራሱ ለሰው እስካቀረበ ድረስ “በላዚህ ወደ ዓለም ሲገባ፤ መስዋዕትንና መባን አልወደድህም ሥጋን ግን አዘጋጀህልኝ፤ በሙሉ በሚቃጠል መስዋዕትና ስለ ኃጢአት በሚሠዋ መስዋዕት ደስ አላለህም። በዚያን ጊዜ እነሆ በመጽሐፍ ጥቅልል ስለ እኔ እንደ ተጻፈ፤ አምላኬ ሆይ ፈቃድህን ሳደርግ መጥቼአለሁ” አልሁ። (ዕብ. 10:5-7)

ወዳጄ ሆይ ክርስቶስ ሙሉ ፈቃዱን ለአብ በማስገዛት ራሱን መስዋዕት አድርጎ አቅርቦልናል። እኛስ የመንፈስ ቅዱስን ልመና በመስማት በእግዚአብሔር ዘንድ መታሰቢያ ያለው መስዋዕት ይሆን ዘንድ ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር በማስገዛት ሕይወታችንን እናቀርብለትምን? “እንግዲህ ወንድሞች ሆይ፤ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝና ሕያው ቅዱስም መስዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርኅራኄ እለምናችኋለሁ፤ እርሱም ለአእምሮ የሚመች አገልግሎታችሁ ነው።” (ሮሜ. 12:1)

አምስት የመስዋዕት ዓይነቶችና ክርስቶስ እንዴት የእነዚህ ሁሉ ፈጻሚ እንደ ሆነ በከተማ መካከል እንደ ተከፈተ ትርጉህ አይተን ገለል እንድንል ሳይሆን እኛ የእርሱን ፈለግ እንከተል ዘንድ ክርስቶስ በሥራ የገለጸው መስዋዕትነት ነው። መስቀሉ ለክርስቶስ ብቻ አይደለም። እያንዳንዱ ክርስቲያን መስቀልን መሸከም አለበት። ክርስቶስ ብቻ አይደለም ክብሩን ትቶ በመምጣት ራሱን መካድ ያለበት፤ ክርስቲያኖችም ጭምር እንዲሁ ማድረግ አለባቸው። አሁን የመስዋዕቶችን ደረጃ አይተናል፤ ታዲያስ እንተ ራስህን ለእግዚአብሔር በማቅረብ ከመስዋዕቶቹ ምሳሌ ጋር ራስህን ስታስተያይ በየትኛው ደረጃ ላይ ነህ? በኅብረት ለመኖር መስዋዕት ማቅረብ መልካም ነው። ግን አይበቃም። ካለን ነገር ለእግዚአብሔር መስጠትም መልካም ነው። የእግዚአብሔር ፍቅር ግን ከዚያ

ሥራ የሚያቱ ቢተቱም ሆኑ ወንጾተ በቀርቡ የሚያገለግሉና በእግዚአብሔር ደጅ የሚኖሩት ብቻ ነበሩ። ዛሬ ለእግዚአብሔር ቤት ሸክም የሚሰማቸው ስጦታዋ የክርስቶስን ልብ እንዳረካው ቤት ትርፋቸውን ብቻ ሳይሆን ትዳራቸውን ሁሉ የሚሰጡት ወደ ጌታ በመቅረብ በፍቅሩ ተሞልተው የሚኖሩት ናቸው።

ከዚህ በፊት እንደ ገለጽኩት ናሱ የእግዚአብሔር ፍርድ ምሳሌ ነው። ውኃውም የእግዚአብሔር ቃል ምሳሌ ነው። የእግዚአብሔር ቃል እድፍን የሚያነፃ ፍጹም ውኃን ይመስላል። እግዚአብሔር ሕይወታችንን ያነፃውና የሚያነፃው በቃሉ አማካይነት ነው። “ጎልማሳ መንገዱን በምን ያነፃል? ቃልህን በመጠበቅ ነው።” (መዝ. 118:9) “ባሎች ሆይ! ክርስቶስ ደግሞ ቤተ ክርስቲያንን እንደ ወደዳት ሚስቶቻችሁን ውደዱ፤ በውኃ መታጠብና ከቃሉ ጋር አንጽቶ እንዲቀድሳት ስለ እርሷ ራሱን ሰጠ።” (ኤፌ. 5:25:26)

መንፈስ ቅዱስ በእግዚአብሔር ቃል በመጠቀም የሚያነፃን በሁለት ዓይነት መንፃት ነው። “ለፍጥረቱ የበኩራት ዓይነት እንድንሆን በእውነት ቃል አስቦ ወለደን።” (ያዕ. 1:18) “እንደ ምህረቱ መጠን ለአዲስ ልደት በሚሆን መታጠብና በመንፈስ ቅዱስ በመታደስ አዳኝን እንጂ፤ እኛ ስላደረግነው በጽድቅ ስለ ነበረው ሥራ አይደለም፤ ያን መንፈስም፤ በጸጋው ጸድቀን በዘላለም ሕይወት ተስፋ ወራሾች እንድንሆን፤ በመድኃኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በእኛ ላይ አትርፎ አፈሰሰው።” (ቲቶ 3:5-7) ስለዚህ ነው ጌታ ኢየሱስ “ሕይወትን የሚሰጥ መንፈስ ነው፤ ሥጋ ምንም አይጠቅምም፤ እኔ የነገርኋችሁ ቃል መንፈስ ነው ሕይወትም ነው” ያላቸው። (ዮሐ. 6:63)

ከህጻናትም ወደ አገልግሎት ቦታ በመግባታቸው በፊት ሰውነታቸውን ሁሉ መታጠብ ነበረባቸው። “እርንና ልጆቹንም ወደ መገናኛው ድንኳን ታቀርባቸዋለህ፤ በውኃም ታጥባቸዋለህ።” (ዘጸ. 29:4) ይህ ካልሆነ ወደ እግዚአብሔር አገልግሎት መግባት አይችሉም፤ ቢገቡም ለሞት እንጂ ለሕይወት አይሆንላቸውም ነበር። ወደ እግዚአብሔር ደጅ ገብተን ማንኛውንም አገልግሎት ከመስጠታችን በፊት በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በእግዚአብሔር ቃል እንደገና የተወለድን መሆን አለበን።

የዚህ ውኃ ጥቅም ካህናት አገልግሎት ሲጀምሩ አንድ ጊዜ እንዲታጠቡበት ብቻ አልነበረም። በአገልግሎት ላይ ሳሉም እንደየአስፈላጊነቱ እግሮቻቸውንና እጆቻቸውን እንዲታጠቡበት ነበር። ካህናቱ ካልታጠቡ በእግዚአብሔር ፊት እንደሚቀሰፉ እኛም ዛሬ እንዲሁ ነን። አንድ ጊዜ ብንጸድቅም በዓለም እስካለን ድረስ በእግዚአብሔር ቃል ባለማቋረጥ መንፃት አለብን፤ ይህ ከደኅንነት በኋላ የሚመጣ ሁለተኛ መንፃት ነው። ይህ ካልሆነ በመንፈሳዊ ሕይወት ስለምንሞት አገልግሎታችን ሁሉ ፍሬ ቢስ ሊሆን ይችላል። ይህ ብቻ አይደለም፤ በመንጻት የማይራመዱ ክርስቲያኖች በሥጋ ሞት ይቀጣሉ። “ስለዚህ በእናንተ ዘንድ የደከሙና የታመሙ ብዙዎች አሉ እያሌዎቹም እንቀላፍተዋል። ራሳችንን ብንመረምር ግን ባልተፈረደብንም ነበር።” (1ቆሮ. 11:30-31) እንደ ሥጋ ፈቃድ ብትኖሩ ትሞቱ ዘንድ አላችሁና፤ በመንፈስ ግን የሰውነትን ሥራ ብትገድሉ በሕይወት ትኖራላችሁ።” (ሮሜ 8:13)

በተለይ እኛ ዛሬ በጌታ አገልግሎት ውስጥ ያለነው የእግዚአብሔር ካህናት መንፈሳዊ ሕይወታችን በኃጢአት መርከስ ስለሞተብን ይሆን ይህ የጌታ ሥራ ቀዝቅዞ የሚታየው? እግሮቻችን ወደ ኃጢአት በመሮጥ ረከሰው ከሆነ ዛሬውኑ እንታጠብና እንንፃ፤ ጌታ ብዙ ግሩም ሥራን ለቤቱ ለመሥራት አገልግሎታችንንም ለመባረክ ዝግጁ ነውና። እግሮቻችን በቃሉ ነፅተው፤ እንደ ሄኖክ አካሄዳችንን ከእርሱ ጋር ብናደርግ በእርግጥ የቀረውን ሁሉ በግል ሕይወታችንም ሆነ በጉባኤ በስሙ የምናደርገውን እርሱ ይባርክዋል። ስለዚህ ነው ዕለት ዕለት መንፈስ በቃሉ በኩል

ያናገረንና ያነፃን ዘንድ በግል ቃሉን መመርመር ያለብን “እናንተ ስለነገርኋችሁ ቃል አሁን ንፁሐን ናችሁ።” (ዮሐ. 15:3)

እንግዲህ እግዚአብሔር ቅዱስ ስለሆነ በቅዱስ ጌታ አምላክ ፊት ቆመው በቅድስና ለማገልገል የሚችሉት በየጊዜው በመንፃት ብቻ በመሆኑ ጌታ ይህን የመታጠቢያ ሰን ለእነዚያ ካህናት አስቀመጣቸው።

የእግዚአብሔር ቃል ደግሞ ፈራጅ ነው። ናስ የእግዚአብሔር ፍርድ ምሳሌ ነውና። ዛሬ ይህን ቃል በሚገባ የማይጠቀሙበትና ሰምተው የናቁት ሁሉ በመጨረሻ ጊዜ ይፈረድባቸዋል። “የሚጥለኝ ቃሌንም የማይቀበለው እርሱ የሚፈርድበት አለው። እኔ የተናገርሁት ቃል እርሱ በመጨረሻው ቀን ይፈርድበታል።” (ዮሐ. 12:48)

የመታጠቢያው ሰንና መቀመጫው የተሠራው ከናስ መስታወት ነበር። ይህም የእግዚአብሔር ቃል የሚያነፃንና በማይቀበሉት ላይ የሚፈርድ መሆኑን ከመግለጹም በላይ ዛሬ በየዕለቱ መንፈሳዊ ሕይወታችንን እንድናይበት የሚያስችለን መስተዋት እንደ ሆነ ያመለክተናል። ቀደም ብዬ እንደ ጠቀስኩት ይህን ፊት የሚያሳይ ብር የሰጡት ሴቶች ነበሩ። ሴቶች ከወንዶች ይልቅ ስለ ቁንጅናቸው ይጠነቀቃሉ። ጳውሎስም ሆነ ጴጥሮስም ስለ ወንዶች አለባበስ ምንም ሳይሉ፣ ስለ አለባበስ የጻፉት እግዚአብሔርን እንፈራለን ለሚሉት ሴቶች ነበር። መስታወት ከብር ይሰራል ካልን ዘንድ ብር አንድ ጠባይ አለው። ይኸውም ብርሃን የሚመለከት ሰው የሚያየው ራሱን ብቻ ነው። ብር የተመልካቹን ቅርጽ ብቻ ነው የሚያሳየው። ካህኑ በዚያ መታጠቢያ ሲታጠብ የሚያየው የሌላውን ካህን መንፃት ሳይሆን የራሱን ነበር። እንዲህ ባይሆን ምናልባት የሌላውን በደንብ አለመንፃት ብቻ ሲጠባበቅ ራሱም መታጠብ እንዳለበት ይረሳ ይሆናልና።

የእግዚአብሔር ቃል ደግሞ እንደዚህ ነው። የእግዚአብሔርን ቃል የሚመለከት ሰው የሚያየው የራሱን ቅርጽ በእርሱ ላይ ያለውንና የሌላውን በእግዚአብሔርና በወንድሙ ፊት ሕይወቱ ምን እንደምትመስል ነው። በሌላው አንጻር ደግሞ የእግዚአብሔር ፍጹም ክብርና ታላቅነት ያያል። መስተዋት

በእኛ ላይ ያለውን ቆሻሻ ነገር ብቻ የሚያመለክተን አይደለም፤ ነገር ግን የተፈጥሮ መልካችንንም የሚያመለክተን ስለሆነ ከንቱ ኩራታችን በፍጹም ያስወግዳል። የሌለንን መልክ እንዳለን አድርገን እንዳንኮራ፤ ያለንን ደግሞ እንደሌለን በማስመሰል ምስጋና ቢስ እንዳንሆን ይረዳናል። የእግዚአብሔር ቃልም እንዲሁ ነው። ከውስጣዊ ሕይወታችን ጀምሮ እስከ ውጫዊ አቋማችን ግልጥ አድርጎ ያሳየናል።

እንግዲህ የተፈጥሮ ኃጢአትን አይተን ለመንፃትም ሆነ የዕለት ቆሻሻን አስታውሰን ለመታጠብ ወደ ቃሉ እንቅረብ፤ አገልግሎታችን ተቀባይነት ያለውና ፍሬያማ እንዲሆን ከፈለግን ከመታጠቢያው ሰን አንረቅ።